

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania K.F.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Tarnowie
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 23 kwietnia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Katowicach z dnia 14 listopada 2024 r., sygn. akt III AUa 925/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 14 listopada 2024 r., III AUa 925/24, oddalił apelację odwołującego się K.F. od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku z 6 lutego 2024 r., IV U 961/21, oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Tarnowie z 19 października 2021 r. odmawiającej prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł odwołujący się. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność, którą w jego ocenie potwierdza waga naruszeń tak prawa materialnego jak i przepisów postępowania cywilnego. Zdaniem skarżącego celem prawidłowego ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego i jego zdolności do wykonywania pracy

zarobkowej Sąd drugiej instancji powinien dopuścić dowód z opinii psychiatryczno – psychologicznej, czego zaniechał. To spowodowało niewyjaśnienie rozbieżności pomiędzy wydanymi w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego opiniami biegłych a złożoną przez ubezpieczonego dokumentacją lekarską, brak ustalenia wpływu schorzeń na możliwość wykonywania przez ubezpieczonego pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi oraz brak ustalenia czy stan zdrowia ubezpieczonego uległ poprawie (zmianie) w stosunku do stanu od ustania prawa do ostatnio pobieranego świadczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Ponadto z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest

oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774).

Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo określeniem „rażącego”, „ewidentnego”, „kwalifikowanego” lub „oczywistego”, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587). Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut naruszenia przepisu prawa jest

słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365).

W kontekście powyższego nie sposób uznać powołanej przez skarżącego przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania za zasadną.

Twierdzeniom skargi, jakoby w stanie zdrowia skarżącego nie nastąpiła poprawa, zaprzeczyły przeciwne opinie biegłych sądowych, którzy stwierdzili, że „brak jest przesłanek wskazujących na całkowitą niezdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych”. Z opinii biegłego z zakresu psychiatrii wynika, że „skarżący nie ujawnia objawów zaburzeń nastroju osiagających nasilenie, które nie pozwalałoby na podejmowanie i realizowanie typowych zadań związanych z codziennym funkcjonowaniem, nadto leczenie chirurgiczne zostało zakończone z zadowalającym rezultatem, więc nie może być ono przyczyną jego nadmiernej nerwowości, wybuchowości czy też labilności emocjonalnej”. Jak zaznaczono w opinii biegłego głównymi czynnikami sytuacyjnymi, które mogą wpływać na samopoczucie skarżącego jest ogólna sytuacja życiowa, brak źródła utrzymania, obciążenie finansowe, alimentacja na dzieci, jak i problemy w relacji z byłą żoną. Dokumentacja medyczna w żaden sposób nie potwierdziła, ażeby stan psychiczny skarżącego w istotny sposób zaburzał jego funkcjonowanie i uniemożliwiał wykonywanie pracy zarobkowej.

W takim stanie sprawy skarżący nie może oczekiwać na dopuszczanie kolejnych dowodów z opinii innych biegłych, aż do potwierdzenia jego subiektywnych racji. Powyższe oznacza, że wcześniejszy, choćby długotrwały stan niezdolności do pracy nie wyklucza negatywnego zweryfikowania uprawnień rentowych i nie uzasadnia ustalenia dalszego prawa do renty, jeżeli skarżący nie spełnia ustawowych warunków przysługiwania uprawnień rentowych, o których mowa w art. 12 ust. 1 i 3 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2014 r., I UK 378/13, LEX nr 1477427).

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

